

Med Hensyn til det ærede Medlems Forslag vil jeg sige, at principielt har jeg i og for sig ikke noget som helst mod, at man gjorde Skatten permanent. Men jeg mener rigtignok, at i dette Tilfælde er det mere en Teori end en Ting, der har praktisk Betydning. Sagen er nemlig den, at naar det ærede Medlem foreslaar at gaa helt til Bunds med Værdistignings-skatten og ikke en Gang vil have den Rettesnor, som de 20 pCt. og de 2,000 Kr. afgive, anser jeg i Virkeligheden ikke dette for principielt at være galt, men for at være ganske upraktikabelt. Derfor er det i Realiteten kun en Teori at fremsætte Forslag derom. Det er nemlig ganske umuligt at konstatere en Værdistigning, inden denne i nogen Maade er synlig, og der vil ikke kunne fremskaffes en Vurderingskommission, som vil kunne paapege, at en Ejendom er stegen med nogle faa pro Mille. Det vilde være ganske umuligt, og derfor tror jeg at have Lov til at sige, at det mere er en Teori, naar det ærede Medlem hævder, at man skal gaa helt til Bunds med Værdistigningsskatten. Naar det ærede Medlem derimod ikke ønsker, at Skatten skal kunne udbetales, men derimod, at den vedvarende skal hvile paa den vedkommende Ejendom, skal jeg aldeles ikke modsige det ærede Medlem heri. For det er noget mere end en Teori, det er i Virkeligheden et Princip, man har Lov at holde paa. Men naar man staar overfor Spørgsmaalet om Gennemførelse af en ny Beskatning, bliver det et Hensigtsmæssighedsspørgsmaal, om man skal gaa saa vidt, naar man foretager det første Forsøg, straks at bestemme, at Skatten skal være evig. Jeg har ikke ønsket at være med til dette. Faa vi nemlig Held til at gennemføre denne Skat, og faa vi Lykke til at se den virke paa en god Maade, er jeg ikke i Tvivl om, at naar de 40 Aar, i hvilke Loven skal virke, ere gaaede, og den atter skal tages op til fornyet Behandling, vil den blive fornyet og dens Rammer maaske ogsaa ret betydelig udvidede. Jeg er noget tilbøjelig til at tro, at ved at sætte en Grænse for det Aaremaal, i hvilket Loven skal virke, ville vi lette Lovforslagets Vej, saaledes at den Modstand, man ellers kunde vente, maaske derved bliver mindre, idet der altsaa er Udsigt til en Revision i en ikke alt for fjern Fremtid. For mig gælder det om at faa Loven vedtagen saaledes, at vi faa begyndt; først fordi jeg anser Skatten for at være betimelig og retfærdig, og dernæst for gennem en saadan Forsøgslov at vinde Er-

faringer, man i Fremtiden kan bygge videre paa. Thi deri er jeg enig med det ærede Medlem for Assens (Berntsen), at det maa være en Fremtidsopgave at komme videre, uagtet jeg ikke ganske kan tiltræde den Tanke, at en Værdistigningsskat kan blive ganske almindelig —, det tror jeg foreløbig ikke paa. Jeg tror, det vil være ganske umuligt at gennemføre en Værdistigningsskat, som kommer til at virke almindelig, over hele Landet; man kan gennemføre en Værdiskat, som ogsaa kommer til at ramme anden Værdistigning, men gennemføre en almindelig Værdistigningsskat over det hele tror jeg ikke lader sig praktisere. Derimod er der ikke noget i Vejen for, at man partielt kan gennemføre en saadan Skat, som man gør i dette Tilfælde, hvor det kun angaar de Egne, der faa ny Jernbaneanlæg. Saaledes vil man ogsaa i Fremtiden kunne gennemføre Skatten for de Pladers Vedkommende, hvor der forekommer en stærk paaviselig og øjensynlig Værdistigning, og derved i nogen Grad gøre Skatten almindelig.

Det ærede Medlem for Fuglebjerg (Lars Jensen) udtalte nogen Ængstelse i Anledning af Arbejdernes Haver paa disse Plads, hvor en saadan Værdistigning foregik; han havde megen Glæde af, at Arbejderne kunde have en lille Have, og han var bange for, at de vilde blive afskaarne fra det, naar Værdistigningen kom til at ramme deres Ejendom. Jeg tror, det ærede Medlem ikke behøver at være bange i saa Henseende. Sagen er nemlig den, at skulde en Arbejderbolig ligge saa heldigt, at den kom til at ligge paa en Plads, hvor Værdistigningen foregik meget stærkt — ja, lad os sige, at et saadant Hus, hvad der vel turde være ret almindeligt, navnlig efter jydsk Forhold, er en 5,000 Kr. værd, og at det saa stiger til 10,000 Kr., altsaa med 5,000 Kr. —, saa faar Landarbejderen Lov til at beholde 55 pCt. af Værdistigningen, altsaa i det anførte Tilfælde 2,750 Kr., som han kan putte i sin egen Lomme alene i Kraft af den Værdistigning, som Jernbaneforslaget har tilført hans Ejendom, og uden at han har rørt en Finger for at erhverve denne Sum. Jeg vil sige, at jeg har ikke den mindste Medlidenhed med den Mand, der kommer saa ilde af Sted, at han kan putte 55 pCt. af den Værdistigning, som Samfundet frembringer, i sin egen Lomme. Saa vil det praktiske Forhold selvfølgelig blive dette, at hvis denne Mand sætter Pris paa at have en Have, flytter han udenfor den dyre Plads, udenfor Byen, hvor Værdistigningen